

cu vorbe etc. Viorica Popescu s-a apropiat de Lizzie mai mult prin farmecul ei personal. Deși a avut multe din datele eroinei, ea nu a reușit, din păcate, să-și definească personajul în datele sale sufletești cele mai semnificative; a fost prea egală cu sine, unciori stinjenită de rol. Abia spre final a avut revelația destinului sufleteș tragic al fetei care-și descoperă fericirea visată.

Maria Marin

Teatrul German de Stat din Timișoara

FATA MORGANA

de D. Solomon

Pentru talentul lui Dumitru Solomon, sînt mult mai reprezentative „parabolele” într-un act sau dramele filozofice (chiar mai scenice, vezi spectacolele de teatru „en ronde” de la A.T.M., realizate cu cîteva stagioni în urmă de Mihai Dimiu), decît recenta lui „comédie rose” (reprezentată pînă acum în patru-cinci teatre). Și aceasta dotată cu virtuți vizibile — dialog scripitor, vervă neîntreruptă, inteligentă folosire a qui-pro-quo-ului și a motivului gemenilor, conturare precisă a personajelor, ș.a. — din păcate, toate aceste calități literare și scenice ale textului puse în slujba unui subiect minor, populat, pe de o parte, cu mărunți găinari (care încearcă să mituiască un onest profesor, președinte al unei comisii de bacalaureat) și pe de altă parte, cu doi simpatici reprezentanți ai legii (un procuror-femeie și un locotenent de mișie) între care, dincolo de tachinări și maliții există intenționalitatea dragostei. Dar, vorba lui Max Frisch, „comedia nu este o chestiune de fabulă, ci de climat”, deci, importantă în *Fata Morgana* este funcția deconectantă a intrigii și nu cea fabulatorie.

Nici pe scena teatrului german din Timișoara, în traducerea lui Bruno Würtz, piesa nu și-a pierdut aptitudinile recreative. (Spun asta după ce am urmărit în timpul spectacolului reacția publicului.) Poate că este în primul rînd meritul traducătorului sau poate este cel al mizanscenei. Semnatarul ei, Dan Radu Ionescu, a imaginat un joc agreabil, spiritual, ironic, pigmentat cu parodii ale teatrului de vedeni — în accepția lui Sava — (începutul reprezentației este cuceritor) sau al filmelor poliște de serie. Singurul lucru

pe care i l-am reproșat regizorului se leagă de o anumită monotonie a primului act.

Mizanscena și-a găsit deseori un concludent suport în scenografia funcțională, aerată, semnată de Peter Schweg, care în mod demonstrativ (poate chiar prea demonstrativ!) a pavozat fundalul cu reclame de detergenți, sugerînd necesitatea debarasării de spe-cimene ca cele existente în fauna textului.

Interpreții rolurilor principale, Otto Grass (Filip Popescu) și Ida Jarcsek (Teodora Banu) mi-au părut stingheriți în roluri cu care (probabil) nu au prea fost obișnuți. Astfel, primul încerca zadarnic (cu gesturi cazone obositoare) să etaleze dezinvoltura și farmecul necesare partiturii, iar a doua, deși posesoare a unui stil de joc superior, rafinat, a fost frustrată eroina de spontaneitate, datorită imposibilității de acomodare cu rolul mai sus pomenit.

Nu același lucru se poate spune despre Franz Keller și Rudolf Bellgrasch, cei mai interesanți actori ai distribuției. Franz Keller a conturat escrocul mitoman printr-o materializare scenică spectaculoasă, structurată pe mlădieri șturlubatiche de felină și ochiade însinuante, exploatîndu-și cu măsură expresiile faciale, dominînd cu fiecare apariție scenă, iar Rudolf Bellgrasch, într-o scurtă apariție, a evitat cu inteligență capcanele poncifelor, oferindu-ne o siluetă aparte, conturată cu gesturi reținute și priviri semnificative. Două prezențe agreabile, Marianne Strasser (Diana) și Julius Vollmer (Lombroso). Două expresii de teatru anacronic, Oskar Schilsz (Directorul) și Alexander Ternovits (Castor și Polux).

Bogdan Ulmu

